

Smáli se všichni

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Středa, 01 Červen 2005 04:00

(reportáž z květnové Krychle)

Předposlední Krychle v Balbínově poetické hospůdce ve čtvrtek 26. května 2005 byla před prázdninami posledním autorským večerem poté, co Milan Jablonský přestal být dramaturgem.

Dramaturgem byl tentokrát **Arnošt Frauenberg**.

Jako vždy došlo v osobách a obsazení k změnám. Petr Sedláček se omluvil, neboť měl angažmá v Teplicích a nedostavil se ani Honza Houška.

Proto oproti původnímu dramaturgickému záměru zasedli na jevišti jako první **Arnošt Frauenberg** s **Pe**
pou Kvasilem

. Arnošt uklidnil publikum, že víc než 27 písní hrát nebude a protože umí jen dvanáct, musí je hrát dvakrát. Tichý a pohublý Pepa Kvasil doprovázel Arnošta na kytaru. Kytary tentokrát hrály bez lajny, jen na mikrofon. Pepa mě znovu přesvědčil, že kytaru velmi dobře ovládá. Jeho prsty se mazlily se strunami a myslím, že by nemělo zůstat u spolupráce s Arnoštem jen pro

Trojice nikoliv svatá

foto: Tomáš Pohl ©

tento večer. Jako první zahrál Arnošt skladbu od Babi Dlaně, tedy od autora, kterého neznám. Jen melodii jako bych už někdy slyšel, ale text: "*Přede mnou stará se plouží, už patnáct let mi slouží*" a "*Je ráno - do tašky sbírám maso na kolejích*" jsem opravdu neznal.

Písně jako vždy Arnošt jako vždy prokládal krátkými prózami. Arnošt mě stále přesvědčuje, jaký je český jazyk bohatý.

Úvodní "náhradní" dvojici pak vystřídal trojice. Nikoliv svatá, ale ve složení **Milan Jablonský, Arnošt Frauenberg**

a

Franta Vlček

. Zejména Frantovi byla svěřená náročná role, neboť představoval jabloň. Vnímavý divák roli dešifroval jednak podle Frantova dramatického výrazu a v neposlední řadě i podle kulatého papíru s nápis "jablko" ve Frantově levé ruce. Pod jabloní probíhal dialog mezi Arnoštem a Milanem, přičemž oba měli v rukou noviny. Milan hlasem Felixe Holzmana, blahé paměti, i Arnošt přesvědčili diváky, že novinový jazyk je stejný, ať jde o jakékoli noviny, jen smysl je těžké najít.

Zde poprvé zaznělo téma Krychle: Kdo se směje naposled?

S typickou čepicí obráceně poté nastoupil na jeviště **Vladimír Šaolín Konopas**, umělec mnoha tváří a redakční kolega. Šaolín s kamennou tváří sdělil, že zahraje blok písní a v ruce měl svůj tlustý poznámkový blok. První píseň s refrénem: "

Stando, ty si vůl, ty jsi dovolenou potřeboval jako sůl

" byla zcela adresnou satirou na současnou politickou scénu. Šaolín odložil kytaru a k doprovodu další písně mu stačil rendlík, vařečka a pravá dupající noha. V rychlém refrénu pak zněl chytlavý rým "bambus - trambus". Jinak byla píseň věnována vybraným kolegům z Krychle. Po známé písni o tom, jak Windows vypadly z okna zazněla píseň skutečně revoluční. Šaolín vytáhl přepravní řád Dopravních podniků hlavního města Prahy a na melodii Leoše Janáčka *Kožich z Moravských tanců*

nás přesvědčil, že v Dopravním podniku pracuje básník.

Před přestávkou zjemnil atmosféru **Jeroným Lešner**. Jeroným s omlouvou, že text je dlouhý opět kroužil na Líbezníci, Mratínem a Řeží a vzpomněl, jak v roce 1997 na Příbramském Huntíku poprvé potkal Arnošta.

Po přestávce patřilo jeviště pohádkovým veršům na téma Budulínej. Budulíneje (??) představoval sedící **Pepa Kvasil** a jeho partnerku lišku **Šaolín**. K nepoznání maskovaný **Frant a Vlček**

(šátek, černé brýle a hůl) představoval babičku a Milan

Šaolín a Přepravní řád Dopravních podniků

foto: Tomáš Pohl ©

Jablonský (v civilu) dědečka. Vypravěčem byl Arnošt. Děj se týkal především tematiky mládež a drogy, ale zlo bylo odhaleno. Po potlesku na otevřené scéně (ona v Balbínce jiná není) zpíval a povídal Arnošt, tentokrát za sebe. Přidal několik absolutních rýmů jako "*Největší hydra ulice, vyzná se v hydraulice*", zazpíval mého oblíbeného Kominika a spolu s ním jsme zpívali o tom, jak je protivnej sněhulák.

Arnošt slíbil po přestávce vzácného hosta. Ze záznamu nám zazpíval Karel Prýlhal píseň *Zavřu se do sebe*

. Milan Jablonský pak publikum seznámil s poměrně blízkou budoucnost, kdy prezidentem Česko - moravské republiky bude soudruh Miroslav Ransdorf a o vině trestu budou rozhodovat obvodní dělnicko - rolnické soudy. Milan pamatoval i na hlavního dramaturga, kterého nechal odsoudit za organizování emigrace na plovoucích podlahách. Jen doufám, že Milanova futurologie nepůjde stopami Julesa Verna, jehož většina předpovědí se naplnila.

Poslední účinkující byl Arnoštem představen jako legenda Krychle. A tak na židli s rozloženými texty zasedl **Franta Vlček** a zahrál několik méně známých písní, v nichž převažovala bluesová nota. V té je Franta jako doma a dojem nezkazilo ani několik drobných kiksů v textech. Při poslední písni Milan obětavě klečel u Franty a sdělil publiku svůj názor, že textové problémy jsou způsobeny špatným zrakem a nikoli sklerózou umělce.

Tolik stručný popis průběhu hezkého večera.

Myslím, že večer Arnošta Frauenberga patřil svou dramaturgií, obsahem, vyvážeností k tomu nejlepšímu, co jsem od února (leden Jirky Zipa Suchého jsem zmeškal) viděl.

Pokud bych měl odpovědět na předběžnou otázku (v září Krychle pokračuje), zda nastoupená cesta a styl mají smysl, odpovídám jednoznačně: Ano.

Těším se na poslední červnový čtvrtek, kdy se od devatenácti (pozor - ne od dvaceti !!) koná Krychle na téma: The best of. Tak přijďte, ať je nás hodně.